

Истинската на нашето сърце

Най-уникалното чудо на тази земя, чудото на благоухание посред развала, зло и жестокост е Църквата - спасените и обновени за небесен живот хора. Всеки човек в Църквата е герой, защото е способен да се противопостави на целия свят. Често, съвсем непонятно как меки, крехки жени и скромни мъже спокойно, със смирена усмивка се противопоставят на злото, обявило война на техните убеждения, на смиреното им следване на Господ, на верността им към онова, което другите отричат цинично, с присмех, с язвително презрение. Кое прави тези хора способни да живеят с неземни стандарти?

Опитвали ли сте някога да разберете какво е характерно за библейските герои, на които Бог обръща специално внимание и казва одобрителните думи: „А ето на кого ще погледна: на смирения и съкрушения духом и на треперещия пред Моето слово” (Ис. 66:2, СИ).

БОЖИИТЕ ХОРА СА ХОРА НА СМирЕНИЕТО

Що за хора са тези „смирени и съкрушени духом”? Какво е смиреният дух, не е ли нещо слабо? А в Священото Писание виждаме силни и смели хора. Отговорът е, че силата на Божиите хора се състои в това, че те осъзнават безсилието и невъзможността си да вършат Божиите дела, като се опират на плътта си. Тези хора стоят пред Бога, като изповядват нищожеството си, духовната си бедност и нуждата си от Неговата сила. И Бог изпълва техните жажднали, изпразнени сърца с небесно благоухание, със свръхестествени способности. За да изпълни Бог човека с небесните дарове, нужно Му е свободно от гордост и себелюбие, жадно за Неговата благодат сърце, защото „Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат” (1 Пет. 5:5).

Божиите хора разбират важната истина, че се нуждаят от Бога повече от всичко друго, че няма нищо по-важно в живота от това, да бъдеш в Божието присъствие. Само тогава е разбираем смисълът на живота.

БОЖИИТЕ ХОРА СА ХОРА НА МОЛИТВАТА

Те смятат за най-важно и скъпоценно времето, прекарано в молитва. Молитва не е просто изброяване на молби пред Бога, а време, в което човек се наслаждава на общението си с Него. Тези хора разговарят с Бога. И когато това общение се наруши, те, които са храбри и мъжествени и са побеждавали хиляди, плачат като деца и молят Бога да обърне лицето Си към тях. Неведнъж те се отказват от храна, уют, удобства, обличат се във вретиче. По всякакъв начин показват на Бога, че за тях няма нищо по-важно от близостта с Него. Не обръщат внимание на това, какво ще кажат за тях другите. С детска упоритост търсят Бога.

Нужда

БОЖИИТЕ ХОРА СА ХОРА НА ПОСТА

Често виждаме хората, описани в Библията, да постят. Постът допринася за смиряване на човешкото сърце. Не мога да открия нито един библейски персонаж, чрез когото Бог е действал и който да не е постил. Даниил не само три пъти дневно отваря прозорците си по посока на Йерусалим и с потресаващо постоянство, дори под заплаха от смърт се моли на своя Бог, но и двадесет и един дни пости пред Бога, като изповядва греховете на народа си. Давид пости три дни, Мойсей - два пъти по четиридесет дни, на планината, в присъствието на Бога. Илия е четиридесет дни в пост по пътя към планината Хорив. Христос като Божи Син остава четиридесет дни и ноци в пустинята, където пости. Ап. Павел постоянно се отдава на пост.

Какво не е достигало на тези мъже, върху които е била Божията ръка, с които Бог се е съветвал, чрез които е действал мъдро и могъщо? Те винаги се стремят към

Разбирам колко малко знам аз молитвеността, аз това, какво е да се отречеш от себе си, да вземеш кръста си и да следваш Христос. А всъщност само това е нужното за моето сърце.

по-близки отношения със своя Бог: да виждат нещата с Неговите очи, да виждат Неговата слава. Искат да избягат от гордостта, която преследва отблизо всички човешки синове и дъщери и унищожава чистотата на душата, прави живота уродлив и беден. В Библията пише за поста на Христос, че Той е бил отведен от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола. Христос се смирява във всичко до края, до смъртта Си. И когато казваме, че сме готови да дадем душата си за Бога, това трябва да се изразява в способността да се отречем от много неща, да се отречем от себе си. Мога да кажа от опит, че когато постиш повече от пет дни, преценката за нещата се променя много, реакцията спрямо дразнителите става друга. Много от това, което ми се е струвало толкова важно, за което ми се е искало да се сражавам и да го отстоявам, започва да изглежда дребно и нищожно. Всъщност човек се нуждае от много малко. Давид казва, че е молил Бога само за едно - да пребъдва пред Неговото лице.

Всички искаме да живеем успешен живот с Бога. Искането на Му да се прослави чрез нас. Само че често тези желания са смесени с амбиции. Дори не сме в състояние да забележим как истинската ни нужда да живеем значим за Бога живот се заменя с горделивото желание да потвърдим личната си значимост.

БОЖИИТЕ ХОРА СА ХОРА, ТЪРСЕЩИ БОГА

Когато гледам постещите праведници, разбирам, че те имат един копнеж - да търсят Бога, да общуват с Него и да получат Неговото одобрение. Когато гледам постещия Христос, разбирам, че почти нищо не знам за жертвената любов, готова да не яде и да не пие четиридесет дни, за да послужи и да отдаде душата си за враговете. Разбирам колко малко знам за жертвеността, за това, какво е да се отречеш от себе си, да вземеш кръста си и да следваш Христос. А всъщност само това е нужно на моето сърце.

ВАСИЛИЙ ДАВИДУК